

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Λατινικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 9 Ὀκτωβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 45

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἀλλὰ... τῆσαιτούμενα λεπτὰ τῆς
ῥας πέρασαν. Κύριοι, σὰς ἀναγγέλ-
λω πὼς αὕτῃ τῇ στιγμῇ τὸ γράμμα
σας βρίσκεται στὸ Πεκίνο, στὰ χέρια
τοῦ διευθυντῆ τοῦ ἐκεῖ ταχυδρομείου,
ἢ κανενὸς ὑπαλλήλου του.

Ὁ Πιν-Χὸ ἀναστέναξε :

— Τόσο γρήγορα ; Τί θαῦμα ! ..
Ἀχ, ἄς μπορούσα κι' ἐγὼ νὰ πετά-
ξω ἔτσι στὴν πατρίδα μου ! ..

— Ἐμπρός ! οἱ ἐργάτες στὶς
θέσεις τους ! φώναξε ὁ διευ-
θυντής.

— Τί θὰ κάμετε τώρα ; ρώ-
τησε μὲ περιέργεια ὁ Πιν-Χὸ.

— Θάδεύσουμε μὲ τὴν ἀε-
ραντλία τὸ σωλὴν πού γέμισε
ἀέρα, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμος ἂν
χρειασθῇ, εἴτε νὰ στείλουμε
τίποτα, εἴτε νὰ μᾶς στείλουν.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἔκαμε ὁ
Πιν-Χὸ.

« Ἐννοεῖ ! εἶπε μέσα του ὁ
Κιν-Λόγκ, ὅλα τὰ ἐννοεῖ αὐτὸ
τὸ διαβολόπαιδο ! Ἐγὼ, ἂν
καὶ εἶναι ἡ διακοσιοστὴ φορά
πού μοῦ ἐξηγοῦν τὸ μηχανήμα
καὶ τὸ βλέπω νὰ λειτουργῇ,
ἀκόμα δὲν ἐννόησα τίποτα ! Ἔ, μὰ
ἔχω καὶ τόσες σκοτοῦρες ! .. »

— Καληνύχτα σας ! ἐξακολούθη-
σε δυνατὰ ὁ πρωθυπουργός. Σὰς εὐ-
χαριστῶ πολὺ. Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ,
γιατὶ δὲν μπορῶ πιά νὰ στέκουμαι
στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴν ἀύπνια.

— Καληνύχτα σας, ἐξοχώτατε
Μανδαρτίνε, εἶπαν ὁ διευθυντής κι' οἱ
ἄλλοι ὑπάλληλοι.

— Καὶ καλὴν ἀντάμωση ! πρόσθε-
σε μέσα του ὁ Πιν-Χὸ.

Ἐκαμαν τόπο νὰ περάσῃ πρῶτος
ὁ Ἐξοχώτατος, ἀκολούθησε ὁ Πιν-
Χὸ, κι' ὕστερα βγήκαν κι' οἱ ἄλλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἀπελπισία

Ὅλοι στὸ πρωθυπουργικὸ μέγαρο
κοιμούνταν. Μόνος ὁ Πιν-Χὸ ἀγρυ-
πνοῦσε καὶ συλλογιζόταν μὲ τί τρόπο
θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὸν ὀρνιθῶνα
τοῦ Ταϊκούν ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν. Γιατὶ
ἀλήθεια εἶχε γράψῃ στὸ Σά Οὐάν νὰ
τοῦ στείλῃ ὀρνιθες ; μὰ θὰ τοῦ ἔστελ-
νε ; κι' ἂν οἱ καινούργιες ὀρνιθες ἔ-

« Ὁ Πιν-Χὸ τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο μῆκε θαρρετά. . . »
(Σελ. 397 στ. γ')

μπαιναν στὸν ἴδιον ὀρνιθῶνα, δὲν ἦ-
ταν φόβος νὰ κολλήσουν κι' αὐτὲς
ἀπὸ τίς ἄλλες καὶ νὰ φοβήσουν ;

Τότε πού μάθαινε γράμματα, εἶχε
διαβάσει καὶ μερικὰ ἱατρικὰ βιβλία.
Προσπαθοῦσε λοιπὸν νὰ θυμηθῇ : οἱ
σοφοὶ γιατροὶ πού τὰ ἔγραφαν, ἔλε-
γαν τίποτα καὶ γιὰ τίς ἀρρώστειες
τῶν ζώων, τῶν πουλιῶν, τῶν ὀρνι-
θῶν ; Ὅχι, τίποτα. Μόνο γιὰ τίς ἀρ-
ρώστειες τῶν ἀνθρώπων ἔλεγαν. Γιὰ
τὰ καϊμένα τὰ ζῶα οὔτε λέξη. Ἦταν
ἀπελπιστικόν.

Ἀξαφνὰ τοῦ ἤρθε μιά ἰδέαν καὶ
χαμογέλασε ἀπὸ εὐχαρίστηση. Εἶχε

θυμηθῇ πὼς κάποτε στὸ Πεκίνο πού
εἶχ' ἐνσκήψῃ ἐπιδημία εὐλογίας, ἔ-
νας μεγάλος γιατρός, ὁ Κάο-Λέν μὲ
τόνομα, εἶπε νὰ βάλουν φωτιά σ' ὅλα
τὰ σπίτια τῶν ἀρρώστων. Ἔτσι κή-
καν οἱ ἑστίες τοῦ μολύσματος, ἢ πό-
λη καθαρίσθηκε καὶ κανένας πιά δὲν
ἔβγαζε εὐλογία. Κάτι τέτοιο δὲν θὰ
μπορούσε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ στὸν
αὐτοκρατορικὸ ὀρνιθῶνα ; νὰ καοῦν
δηλαδὴ τὰ διαμερίσματα ἐκεῖνα ὅπου
εἶχαν φοβῆσαι κόττες ἀπὸ τὴν ἐπι-
δημίαν. Οἱ ἄλλες μπορεῖ νὰ γλύτω-
ναν. Κι' ὅσο τὸ συλλογιζόταν αὐτό,

ὁ Πιν-Χὸ ἔβρισκε πὼς δὲν ἦ-
ταν κακόν. Κι' ἂν δὲν θὰ ὠ-
φελοῦσε, τουλάχιστο δὲν θὰ
ἔβλαπτε. Τί θὰ τοῦ ἐκόστιζε
τοῦ Ταϊκούν νὰ ξαναφτιάσῃ
τὸν καμμένο ὀρνιθῶνα ; Ὅστε
ὅσα πληρώνε γιὰ μιά σπάνια
κόττα.

Τὸ ἄλλο πρωτ', νωρίς-νωρίς,
ὁ Πιν-Χὸ πῆγε στὴν ἰδιαιτε-
ρη κατοικία τοῦ Κιν-Λόγκ,
καὶ τὸν βρῆκε καθισμένον
μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ὅπου
ἄχνιζε μιά ὠραία τσαγιέρα,
κι' ὀλόγουρά της ἦταν δίσκοι
φορτωμένοι διάφορα γλυκί-
σματα. Ἀλλῇ φορᾷ, ὁ Πιν-
Χὸ θὰ στεκόταν ταπεινὰ στὴν

πόρτα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμέ-
νο, καὶ θὰ περίμενε ὡς νὰ εὐδοκήσῃ
ὁ ἐξοχώτατος Μανδαρτίνος νὰ τοῦ
ἀπευθύνῃ τὸ λόγο. Ἀλλὰ τὸ πρῶτ' ἐ-
κεῖνο μῆκε καὶ προχώρησε θαρρε-
τά, μόνο μὲ μιά μικρὰ υπόκλιση. Συ-
ναίσθανόνταν πὼς ἦταν ὁ πιδὸ χρήσι-
μος ἀνθρώπος καὶ γιὰ τὸν Κιν-Λόγκ,
καὶ γιὰ τὸν Ταϊκούν, καὶ γιὰ ὅλο τὸ
κράτος, καὶ γι' αὐτὸ τὸ εἶχε πάρει
ἀπάνω του.

Καὶ νά, μόλις εἶδε τὸ νεαρὸ Κινέ-
ζο, ὁ πρωθυπουργός σηκώθηκε ἀπὸ
τὸ φαρδύ του καναπέ, ἀνοίξε τὴν ἀγ-
καλιά του καὶ φώναξε :

— Καλημέρα, παιδί μου ! Πῶς

πέρασες τή νύχτα; Κοιμήθηκες καλά;
Ένα χρόνο τώρα που ήταν στην
υπηρεσία του, ο Πιν Χό πρώτη φορά
τόν άκουγε νά του μιλή έτσι.

— Δεν μπόρεσα νά κλείσω μάτι!
άποκρίθηκε ζωηρά. Συλλογίζομαι δ-
λη τή νύχτα τά χθεσινά, τό σχέδιό
μου και τίς ελπίδες που μπορώ νά
έχω γιά τήν επιτυχία του.

Λέγοντας έτσι, έκάθησε κι' αυτός
μπροστά στο τραπέζι, κι' άμέσως ο
Κίν-Δόγκ πρόσταξε νά του σερβίρουν
τοάι. Έπειτα τού είπε:

— Έλπίζεις πραγματικώς νά επι-
τύχουμε, αγαπητέ μου φίλε Πιν-Χό;
Από τό στόμα σου και στού Θεού
τό αὐτί! Φαντάσου τί δώρα θά μου
κάμει ο Ταϊκούν, αν τού σώσουμε τίς
κόττες του, και φυσικά, απ' αὐτά τά
δώρα θάχης και σύ, κατεργάρη, τó
μερτικόουλι σου.

— Όχι τó μερτικόουλι μου, Έξο-
χώτατε!

— Καλά, καλά, τó μερτικό σου.
Είμαι δικαίος άνθρωπος ἐγώ. Έλα
τώρα, πές μου, τί νά πώ στον Ταϊ-
κούν, πώς νά φερθώ όταν, σέ λίγο ή
Μεγαλειότης του θά με καλέση;

— Νά τού πῆτε πώς πρέπει άμέ-
σως, στή στιγμή, νά βγάλη από τόν
δρνιθώνα τίς κόττες που δέν τίς επεί-
ραξε ακόμα ή άρρώστεια, και νά τίς
στείλῃ στήν έξοχή· τίς άλλες, τίς
άρρωστες, νά τίς κλείσῃ σ' ένα με-
γάλο καλάθι και νά βάλῃ φωτιά στά
διαμερίσματά τους, ή ακόμα καλύτε-
ρα, νά κάψῃ δλο τόν δρνιθώνα και
νά κάμῃ ύστερα καινούργιο.

Ο Κίν Δόγκ σήκωσε τά χέρια του
ψηλά κι' έπειτα τά κατέβασε και τά
σταύρωσε στήν κοιλιά του.

— Πολύ καλά, είπε. Θά τά πώ
στον αυτοκράτορα και νά είσαι βέ-
βαιος πώς θά γίνουν. Ό,τι λές ἐσύ
γίνεται άμέσως. Αὐτὲς τίς ήμέρες εί-
σαι περισσότερο Αὐτοκράτορας από
τόν Ταϊκούν τόν ίδιο!

— Για τó καλό σ'α, Έξοχώτατε,
και τó καλό όλων μας! άποκρίθηκε
μέ μετριοφροσύνη ο Πιν-Χό. Μὴν ξε-
χνάτε όμως και τó μερτικό μου...

Τή στιγμή εκείνη, έφθασε διατα-
γή στον κ. πρωθυπουργό νά πάῃ ά-
μέσως στο αυτοκρατορικό παλάτι.

— Φεύγω, παιδί μου, είπε ο Κίν-
Δόγκ στον Πιν-Χό. "Αχ, πώς τρέ-
μω!... Σὺ μέινε στο πόδι μου, νά
δέχεσαι τίς αναφορές ως που νά γυ-
ρίσω.

Συγυρίσθηκε γρήγορα, μπήκε στο
φορετό του—στην "Ιαπωνία οί πλού-
σιοι κι' οί έπίσημοι περπατοῦν σέ
φορετά που τά σηκώνουν δυό δηπρέ-
τες—και σέ λίγο έφτασε στο παλάτι.

Ο Πιν-Χό έμεινε «στο πόδι του».

Κάθε στιγμή παρουσιάζονταν μπρο-
στά του σκυφοί κάθε λογής και κά-
θε βαθμοῦ υπάλληλοι, που ζητούσαν
τίς διαταγές του.

«Αχ, θά μου στείλῃ άραγε τίς
κόττες ο Σά-Ούάν; συλλογίζόταν. "Ι-
δὲς ωστόσο από τί μικρά πράγματα
έξαρτάται καμμιά φορά ή επιτυχία,
ο πλούτος, ή δόξα! Τί λέω; ή ζωή
ή ίδια δυό ανθρώπων, ή δική μου
και τού πρωθυπουργού, κρέμονται
από μερικά δίποδα πτερωτά ζῶα.
Σήμερα είμαι ένδοξος, δλοί με προσ-
κυνούν σαν τόν ίδιο τόν Κίν-Δόγκ,
μπορώ νά γίνω πάμπλουτος. Κι' αὐριο;
μπορεί νά με ρίξουν στή φυλακή!
(Ακολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ από τó Γαλλικό τῆς Λεϊλά-Χανούμ)

Ο ΓΕΡΟ-ΜΥΡΙΟΚΡΙΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ

— Συνέχεια από τó προηγ. και τέλος—

Έκλεισαν καλά τήν πόρτα και ο
γερο φιλάργυρος, ξαπλωμένος στή νε-
κρική του κλίνη έμεινε μόνος του με
τά ξεη γατιά του. Κι' όμως δέν ήταν
ολομόναχος: ο Φύλακας "Αγγελός
του βρισκόταν κι' αυτός εκεί, καθι-
σμένος στα πόδια τού κρεββατιού και
περίμενε νά κρυώσῃ καλά τó κορμί
του γιά νά πάρῃ τήν ψυχή μαζί του
στον Ουρανό.

Οί γάτες έβλεπαν τόν "Αγγελο και
καταλάβαιναν πώς ήταν πολύ συλλο-
γισμένος. Έστρωνε τά φτερά από τίς
χιονόλευκες φτερούγες του, γυάλιζε
τόν λαμπρό φωτιστέφανό του και
κάθε τόσο άγγιζε με τά δάχτυλά του
τά πόδια τού γέρου γιά νά ιδῇ αν εί-
χαν κρυώσει γιά καλά.

Η ψυχὴ τού Μυριοκριματισμένου
είχε άρχίσει νά βγαίνῃ σιγά-σιγά από

τό κορμί του, όταν έξαφνα άκούστη-
κε ένα δυνατό σφύριγμα, σαν αὐτό
που κάνει ένα καυτό σίδερο όταν τó
βουτάει κανείς μες στο νερό και ή κά-
μαρα γέμισε καπνὸ και μιὰ μυρουδιά
από θειάφι! Ήταν ο Διάβολος!

Πῶ πῶ τί μεγάλος και τί άσχημος
που ήταν ο Διάβολος με τή φοβερή
πηρούνα του, με τά μυτερά του κέ-
ρατα και με τή μακρυά ούρά του! Τά
γατιά κατατρομαγμένα χώθηκαν κάτω
από τó κρεβάτι και από πίσω τους
χώθηκε και ή μάνα τους. Δεν μιλή-
σανε, δέν είπανε τίποτε, μά τρίφτη-
καν τó ένα άπάνω στο άλλο και αὐ-
τό ήταν αρκετό γιά νά συνεννοηθοῦ-
νε μεταξύ τους και νά συμφωνήσουν.

Ένα ένα τά γατιά βγήκαν άθόρυ-
δα από κάτω από τó κρεβάτι και έ-
ξαφνα δλο μαζί χύμηναν επάνω στο
Διάβολο. Γάντζώθηκαν από τίς πλά-
τες του, από τήν ούρά του, από τó
λαμὸ του, από τά φτερά του, από τ'
αὐτιά του από τά πόδια του!

Ο Διάβολος έδαλε άγρια ξεφωνη-
τά από τούς πόνους και καθώς πά-
λευε και χτυπιόταν γιά νά έλευθερω-
θῇ, ο "Αγγελος φορτώθηκε τήν ψυχὴ
τού Μυριοκριματισμένου στή ράχη
του, άνοιξε τίς πλατειές φτερούγες
του και πέταξε από τó παράθυρο ο-
λόγισα στον Ουρανό.

Όλοι οί γείτονες άκουσαν τά οὐρ-
λιάσματα τού Διαδόλου και είδαν
μαῦρο καπνὸ νά βγαίνῃ από τó πα-
ράθυρο κι' είπαν πιά πώς στα σίγου-
ρα ο γέρος ήταν κολασμένος.

Τά γατιά όμως τρισευτυχημένα,
μδλο που είχε καί ή γούνα τους, κα-
τέβηκαν στο κελλάρι γιά νά πανηγυ-
ρίσουν εκεί τήν είσοδο τού άφεντικου
τους στον Παράδεισο.

Hélène Fortun ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Πάρε την, ύπνε, πάρε την και γλυκοκοίμησέ την
Νά μεγαλώσῃ θρέψῃ την, νά γίνῃ μιὰ κοπέλλα
Που νά βουίξῃ ο νουνιάς από τήν ώμορφιά της,
Νάρθουν τά βασιλόπουλα νά τή γυρέψουν νύφη!

Κοιμήσου, κοριτσάκι μου, γλυκά-γλυκά κοιμήσου
Σου παραστέκουν "Αγγελοι και ξάγρυπνοι οί γονιοί σου

Και κλείνει τά ματάκια της, ροδίζει κι' ή μορφή της
Κ' ένα γλυκό χαμόγελο σά χείλια της πλανιέται...
Τί βλέπει μέσ' τόν ύπνο της: Τού Πλάστη τ' άγγελούδια
Όπου πετούν χαρούμενα και γλυκοτραγουδοῦνε!

Κοιμήσου, κοριτσάκι μου, γλυκά-γλυκά κοιμήσου,
Σου παραστέκουν "Αγγελοι και ξάγρυπνοι οί γονιοί σου.

Νάν ή ζωή σου πρόσχαρη! Όλο χαρά και γέλια
Ν' άνθίζουν σ'τά χεϊλάκια σου, σ'τά φτερά σου μάτια,
Στο διάβα σου τουδούλλα νά σπέρνουν νά περάσῃς
Νά σου μοσχομυρίζουνε τά δροσερά σου νειάτα!

Κοιμήσου, κοριτσάκι μου, γλυκά-γλυκά κοιμήσου
Σου παραστέκουν "Αγγελοι και ξάγρυπνοι οί γονιοί σου!

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΑ τών Ζώων, που γιορ-
τάσθηκε τήν περασμένη Δευ-
τέρα—4 Οκτωβρίου—έδωσε
άφορμή νά γραφτούν και νά
είπωσούν πολλά γιά τήν αγάπη που
έχουν τά ζῶα στον άνθρωπο κι' ο
άνθρωπος στα ζῶα. Σκύλοι, γάτες,
άλογα, γίδες, φώκες, έλέφαντες, που-
λιά, αναφέρθηκαν γιά παραδείγματα
άνθρωποφιλίας, μά και νοσησόνης,
κι' οί δμιλητές ή οί άρθρογράφοι διη-
γήθηκαν συγκινητικές ιστορίες με
ζῶα νοήμονα, πιστά, εύγενικά κι' ά-
φωσιωμένα σέ ανθρώπους. Τέτοιες ι-
στορίες άκουσα κι' ἐγώ ή διάβασα
στή ζωή μου πολλές. Μιά μάλιστα
και τήν έζησα—τήν είδα με τά μά-
τια μου, συνέβηκε σέ μένα—τότε
που είχα τήν άξέχαστη εκείνην γά-
τα, τή Χιονία. "Αλλ' απ' όλες, τή
μεγαλύτερη έντύπωση μου έχει κά-
νει ή ιστορία ενός σκύλου, κι' όταν
πρόκειται γι' ανθρωποφιλία, πίστη,
άφωσίωση κι' αὐταπάρννηση ζώων,
αὐτήν πρώτα-πρώτα θυμώμαι, κι'
ας είναι τόσα χρόνια που τή διάβασα
στο σχολικό μου βιβλίο. Θά τήν διη-
γήθῃ δῶ, αν και πολλοί από σ'α
μπορεί νά τήν ξέρουν:

Ένας έμπορος ταΐδευε πεζός με
τό σκύλο του, τó τουφέκι του και τίς
πραγματίειες του. Τίς πούλησε σέ κά-
ποια πόλη, έκαμε τó κομπόδεμά του
—ένα σακκουλάκι με χρυσάφι—και
ξεκίνησε γιά τήν πατρίδα του. Στο
δρόμο κουράσθηκε, νυχτώθηκε και
ξαπλώθηκε νά κοιμηθῇ, κάτω από
ένα δέντρο, κάνοντας προσκεφάλι ένα
ροῦχο και τó πολύτιμο σακκουλάκι.
Ο σκύλος, ξαπλωμένος εκεί-κοντά,
τόν φύλαγε άγρυπνος. Τό πρωί, ο
έμπορος ξύπνησε, έτοιμάσθηκε και
ξεκίνησε. Ο σκύλος του όμως δέν
έννοούσε νά τόν άκολουθήσῃ: καθό-
ταν εκεί, κάτω απ' τó δέντρο, και
γαύγιζε. Όταν ο κύριός του τόν έ-
φώναξε, έτρεξε, αλλά στάθηκε μπρο-
στά του και δέν τόν άφηνε νά προχω-
ρήσῃ. «Εμπρός! τί έπαθες;» τού
λέει ο έμπορος. Κι' έπειδή ο σκύλος
έπέμενε νά τόν έμποδίζῃ, τόν κλώ-
τησε και προχώρησε. Ο σκύλος
άρχισε τότε νά τού δαγκάνῃ ροῦχα
και πόδια, και νά τόν τραβά πρὸς τά
πίσω. Ο έμπορος ένόμισε πώς τó
ζῶο έλύσσαξε. Τί νά κάμῃ; Ο κίν-
δυνος ήταν μεγάλος. Και με λύπη
του, σήκωσε τó τουφέκι του και πυ-
ροβόλησε. Ο σκύλος, πληγωμένος,
έτρεξε οὐρλιάζοντας πίσω. Κι' ο έμ-
πορος, άνενόχλητος πιά, έξακολούθη-

σε τó δρόμο του. "Αξαφνα χτύπησε
τό μέτωπό του: Είχε θυμηθῇ πώς
είχε ξεχάσει κάτω απ' τó δέντρο τó
σακκουλάκι με τó χρυσάφι! Τότε τά
έξήγησε όλα. Και γυρίζοντας, βρήκε
τό σκύλο νά ξεψυχά, ξαπλωμένος
πάνω στον ξεχασμένο θησαυρό, πι-
στός φύλακας ως τήν τελευταία του
πνοή!...

Δέν είναι πολύ συγκινητικό; Εγώ,
θυμώμαι, έκλαψα όταν τó πρωτοδιά-
βασα. "Αλλά είχα και μερικές άπο-
ρίες που μ' έκαναν σκεπτικό. Και
πρώτα-πρώτα, μου φαινόταν παράξε-
νο νά ξεχάσῃ ένας έμπορος τόν παρά
του, κάτω απ' τó δέντρο που είχε
κοιμηθῇ. Όταν σήκωσε τó ροῦχο,
που είχε βάλει γιά προσκεφάλι, δέν
θάβλεπε τó σακκουλάκι με τó χρυ-
σάφι; Έπειτα κι' ο σκύλος, ο τόσο
πιστός, δέν μου φαινόταν κι' έξυπνος,
δπως είναι συνήθως οί σκύλοι. Ένας

άλλος, στή θέση του, όταν θάβλεπε
τόν κύριό του νά φεύγῃ ξεχνώντας
ο σακκουλάκι, θά τó σήκωνε άπλοῦ-
στατα με τά δόντια και θά τού τó έ-
φερνε στα πόδια του. Τόσο βαρὺ πάλι
ήταν, που νά μὴν μπορῇ νά τó ση-
κώσῃ ένας σκύλος; "Αλλά έστω, τó
σακκουλάκι ήταν βαρὺ. Μά τόσο κου-
τὸς ήταν ο έμπορος, ή τόσο λίγο ή-
ξερε από σκύλους, ώστε νά μὴν κα-
ταλάβῃ γιατί ο δικός του δέν τόν
άφινε νά προχωρήσῃ, και νά μὴ θυ-
μηθῇ άμέσως τó ξεχασμένο σακκου-
λάκι, παρά νά τόν πάρῃ γιά λυσσα-
σμένο και νά τόν σκοτώσῃ έτσι γρή-
γορα κι' άσυλλόγιστα;...

Γιά δλ' αὐτά, συμπεραίνω τώρα
που τά ξανασυλλογίζομαι, ή ιστορία
αὐτή ή είναι πλαστή, ή—τό πιθανώ-
τερο—έγινε αλλοιώτικα παρά όπως
μὰς τή διηγούνται. Τί λέτε και σεις:

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β'

Τά τρία παιδιά τού φτωχού χωριάτη δέν είχαν φύγει ακόμα απ' τόν
τόπο τους. Κι' όταν άκουσαν τήν προκήρυξη τού βασιλιά, είπαν: «Πάμε
και μεις στο παλάτι, νά δοκιμάσουμε τήν τύχη μας; Κι' αν δέν καταφέ-
ρουμε νά κόψουμε τó

δέντρο ή νανοίξουμε πη-
γάδι, πάλι μπορεί νά
βρούμε δουλειά στο πα-
λάτι». Ο πατέρας του
συμφώνησε, κι' ο Πέ-
τρος, ο Παῦλος κι' ο
Γιάννης ο Πιτσιρίκος,
ξεκίνησαν.

Σ' όλο τó δρόμο, ο
μικρός έτρεχε δῶ κι' έ-
κει, ήθελε νά τά βλέπῃ,
νά τά ξεετάξῃ, νά τά
μαθαίνῃ όλα, κι' έκανε
χιλίες ερωτήσεις στους
άδελφούς του που τόν
κορούιδευαν. Σέ λίγο, κα-
θὼς περπατοῦσαν στήν
πλαγιά ενός βουνοῦ, που
ήταν κατάφυτο από πεῦ-
κα, άκουσαν εκεί ψηλά
κρότους από δέντρα που
τά έκοβαν.

— Γιατί κόβουν τά
δέντρα στήν κορφή τού
βουνοῦ; ρώτησε ο Πι-
τσιρίκος.

— Για νά ρωτᾷς!

τού άποκοίθηκε ξερά ο Παῦλος.

— Μά ἐσύ δέν είδες ποτέ σου ξυλοκόπους; τού είπε κι' ο Πέτρος
δίνοντάς του μιὰ σφαιρίδα.

— Δεν έβρω, είπε ο Πιτσιρίκος ἐγώ θέλω νά ιδῶ τί γίνεται κεί πάνω.

— Σά δέ βαρύνει! είπαν οί άλλοι. "Αδίκα όμως θά κουρασθῇς.

Ο Πιτσιρίκος άνέβηκε τρέχοντας ως εκεί που άκούγονταν οί κρότοι.

Και τί νά ἰδῇ; Ἕνα τσεκούρι πού, χωρίς νά τὸ κρατῇ κανένας, χτυποῦσε κι' ἔκοβε μόνο του ἕνα μεγάλο πεῦκο. Ἦταν τσεκούρι μαγικό!

«— Τί θάμια! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Πιτσιούκος. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ τσεκούρι αὐτὸ θά μιλά κιόλα σὰν ἄνθρωπος».

Καὶ τὸ ρώτησε εὐγενικά: — Πῶς εἰσθε, κύριε; .. Δὲν κουρασθήκατε νὰ ἐργάζεσθε δὴ πάνω μοναχὸς σας;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τάν. — Ἀχ, ἀλλοίμονο γιατρέ μου, ναί, ἡ εἰκοστὴ δευτέρα κόρη μας.

Δίλ. — Ἄς κοιτάξουμε τὸ σφυγμὸ της. Χμ, τώρα πού δὲν ἔχω ρολόγι;

Μιμ. — Δὲν πειράζει, εἶναι τὸ μεγάλο ρολόγι ἐπάνω στὸ κομμάτι.

Δίλ. — Ἄ, ὦραϊα! (Πιάνει τὸ σφυγμὸ τῆς κοῦκλας). Χμ, χμ, τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει τὸ λιγώτερο ἐξῆντα βαθμοὺς πυρετοῦ.

Μιμ. — Πρέπει νὰ σὰς πῶ, γιατρέ μου, πὼς χτὲς ἔφαγε ἕνα πέσιμο φοβερό.

Δίλ. — Ἄ, αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀσχημο, πολὺ ἀσχημο.

Τάν. — Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶναι πολὺ χλωμὴ καὶ δὴ ὥρα κοιμάται.

Μιμ. — Κι' ὕστερα, γιατρέ μου, αὐτὸ πού μ' ἀπελπίζει εἶναι πὼς πρῶτα μιλοῦσε. Ἐλεγε κιόλας πολὺ καθαρά: «Μαμά, μπαμπά». Κι' ἀπὸ τότε οὔτε λέξη. Ἡ κόρη μου εἶναι μουγγή. Δὲν εἶναι φρικτό, γιατρέ μου;

Δίλ. — μὲ μεγάλη σοβαρότητα. — Ἐξέρω τί ἔχει. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι χλωμὸ, δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια του, δὲν μιλεῖ, ἔχει πυρετὸ μεγάλο. Ἡ ἀρρώστεια του εἶναι νευρασθένεια.

Μιμ. — Στὴν ἡλικία της, γιατρέ μου; Μὰ εἶναι μόλις ὀκτὼ ἡμερῶν.

Τάν. — Εἶναι πολὺ μικρή, γιατρέ μου, γὰ νὰ ἔχη κιόλας νευρασθένεια.

Δίλ. — Ἐχει πρῶρη ἀνάπτυξη, κυρία μου, σήμερα δὲν ὑπάρχουν πιά παιδιά. Μὴ φοβάσθε ὅμως, θὰ τὴν σώσουμε. Τρῶει πολὺ;

Μιμ. — Ὡ ναί, ἔχει μεγάλη ὁρεξή.

Δίλ. — Τότε κυρία μου θὰ κάνηδίατα. Ἀφοῦ τρῶει πολὺ γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ πρέπει νὰ πάψῃ νὰ τρῶ. Τώρα θὰ σὰς γράψω καὶ μιὰ συνταγή.

(Ἡ Μιμίκα τῆς δίνει χαρτί, καλαμάρι καὶ πένα. Ἡ

Δίλα κάθεται στὸ δεξιὸ τραπέζι)
Δίλ. — γράφει. — 1ο: Κάθε πρωτὴ ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί θὰ παίρνουν ἕνα κρύο ντους.

Τάν. — Καὶ ἡ μητέρα μαζί;

Δίλ. — Γιὰ τὸ καλὸ παρὰδειγμα, κι' ὕστερα μιὰ καὶ εἶμαι ἐδῶ θὰ γιὰτρέψω δὴ τὴν οἰκογένεια.

Μιμ. — Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρρωστή!

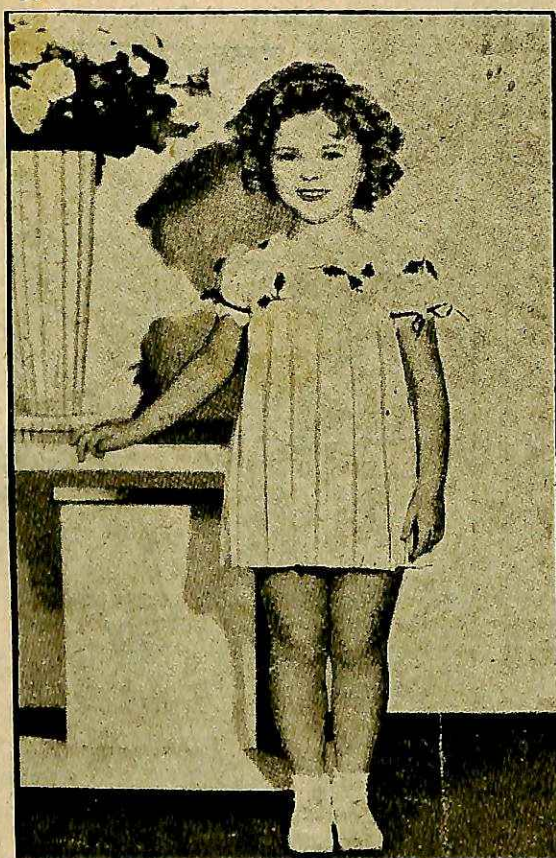
Δίλ. — Ἄν δὲν κοιτάξῃς τὸν ἑαυτό σου, θ' ἀρρωστήσῃς. 2ον: Καὶ ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί θὰ καταργήσουν ὁλότελα τὰ γλυκά.

Μιμ. — Τί ἰδέα εἶναι πάλι αὐτή;

Δίλ. — Τὰ γλυκά καὶ οἱ καραμέλλες δὲν ὠφελοῦν καθόλου τὴν μητέρα ἐνὸς ἀρρωστοῦ παιδιοῦ.

Τάν. — Βέβαια, καθόλου!

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΑ

Ὁ μικρὸς κινηματογραφικὸς «Ἀστήρ»
Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Ρεμψή.

Μιμ. — Καὶ τὸν πατέρα; Σάμπως ὠφελοῦν τὸν πατέρα;

Τάν. — Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Καὶ μιὰ καὶ ἡ γυναίκα μου κάνει διάιτα σὰς προσκαλῶ, κυρία γιάτρισσα, νὰ φῶμε μαζί.

Δίλ. — Χμ, καὶ οἱ ἀρρωστοὶ μου, οἱ ἀρρωστοὶ μου πού περιμένουν. . .

Τάν. — Ἐ, ἄς περιμένουν λίγο παραπάνω, δὲν πειράζει.

Δίλ. — Δίκιο ἔχετε. ὦραϊα, τὴν δέχομαι τὴν πρόσκλησή σας. (Φέρνουν τὶς καρέκλες μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ κάθονται).

Μιμ. — Ἐ μὰ ὄχι, δά! Τί, θὰ κάτσετε ἐσεῖς νὰ φάτε χωρίς ἐμένα;

Τάν. — Μὰ, ἀγαπητή μου, ἡ περίφημη κυρία γιάτρισσά μας. . .

Μιμ. — στὴν Δίλα. — Ἄν νομίζῃς πὼς σὰν μεγαλώσω θὰ σὲ φωνάξω ἐσένα γιὰ γιατρό, κάνεις μεγάλο λάθος. Θὰ κάνω ἐξεπίτηδες νὰ μὴν ἀρρωστήσω ποτέ μου!

Δίλ. — Πολὺ πού μὲ νοιάζει. Ἄν τῆξερα δὲν θ' ἀρχόμουν οὔτε γιὰ τὴν παλιο-Τουτούλα σου. (Παίρνει τὴν κοῦκλα καὶ τὴν τραντάζει).

Μιμ. — Τὴν κόρη μου, δὲς μου τὴν κόρη μου.

(Τρέχει νὰ τὴν πάρῃ. Οἱ δύο τους παλεύουν τραβώντας πότε ἡ μιὰ πότε ἡ ἄλλη τὴν κοῦκλα. Ἐξαφνὰ ἡ κοῦκλα φωνάζει «μαμά».)

Τάν. — Μίλησε!

Μιμ. — Ἐγίνε καλὰ, ὦ τί χαρά μου!

Δίλ. — Πάει νὰ πῇ εἰς τὴν περιποιήθηκα ὅπως ἔπρεπε, κυρία μου.

Μιμ. — Συγχώρησέ με. Δὲν σοῦ κακοφάνηκε, πιστεύω ἔ;

Δίλ. — Δὲν ξέρω. . .

Τάν. — Ἐλάτε τώρα, ἄς ἀγαπήσετε πάλι.

Δίλ. — Μ' ἔδῃ μου τὴν καρδιά. (Οἱ δύο ἀδελφὲς φιλοῦνται). Κυρία μου, ἡ κόρη σας ἔγινε καλὰ, τώρα μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ φάτε.

Μιμ. — Ἐμπρός, ἄς καθίσουμε. (Τὰ τρία παιδιά κάθονται).

Δίλ. — Πίνω εἰς ὑγείαν τῆς Τουτούλας.

Τάν. — λοιπόν, — Στὴν ὑγεία σου, δεσποινίς γιάτρισσα

Μιμ. — Στὴν ὑγεία σου!

ΑΥΛΑΙΑ

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ)
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΟ «ΠΛΑΝΕΤΑΡΙΟΥΜ»

Προχθὲς ἐπισκεφθήκαμε μαζί (δηλαδή ἐγὼ γιὰ λογαριασμὸ δικό σας), τὸ «Πλάνκο» τῆς Ἐπιστημονικῆς Ψυχολογίας γιὰ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ περίπτερο τοῦ χοροῦ καὶ νὰ μυηθοῦμε στὰ θαύματα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μὲ τὸν ἀριστουργηματικὸ Γυάλινον Ἀνθρωπο.

Ἀπέναντι ἀκριβῶς στὸν Γυάλινον Ἀνθρωπο, βρίσκεται τὸ Πλανετάρειο, πού μὲ ὀρθάνοιχτες τίς πόρτες τοῦ μᾶς προσκαλεῖ νὰ μποῦμε μέσα γιὰ νὰ κάνουμε τὸ θαυμαστότερο ταξίδι πού μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἕνα ταξίδι μέσα στὸ ἑναστρό διόστημα, ἢ καλύτερα, γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ μιὰ φράση πού ὡς προχτὲς τὴ βλέπατε σ' αὐτὲς τίς σελίδες, ἕνα ταξίδι «πρὸς τ' ἄστρα».

Μὴ φοβάσθε δὲν θὰ μποῦμε στὴ βολίδα. (Μὲ ξέρετε ἐμένα νὰ κάνω τέτοιες κουτουράδες;) Κι' ὅσο θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ κάνουμε. Γιατί στὸ περίπτερο αὐτὸ εἶναι ἐκτεθειμένες καὶ τέτοιου εἶδους βολίδες. Δὲν εἶναι βέβαια ἀληθινές, σὰν τοῦ Ἑρρίκου καὶ τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ καθηγητῆ Μπάτλερ, μὰ εἶναι βολίδες σὲ μικρογραφία καὶ μποροῦν νὰ μᾶς πᾶνε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ οὐρανοῦ στὴν ἄλλη, δηλαδή νὰ μᾶς κάνουν νὰ διατρέξουμε ἕνα δεκάχις ἑκατομῆριο χιλιόμετρα μέσα σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας.

Σὰν πολὺ μεγάλο ὅμως τὸ ταξίδι, δὲν σὰς φαίνεται; Κι' οὔτε μοῦ πολυαρέσει νὰ ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴ γῆ μας. Εἶδατε τί ἐπαθάν οἱ ἥρωες τοῦ «Πρὸς τ' ἄστρα». Καλύτερα λοιπὸν νὰ πᾶμε στὸ Πλανετάρειο, χωρὶς νὰ περάσουμε ἀπὸ τίς βολίδες.

Τὸ Πλανετάρειο εἶναι ἕνα θολωτὸ κτίριο πού τὸ ἔχει κτίσει καὶ ἐφοδιάσει μὲ δὺα τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα, ἡ ἐτικετὰ Τσάις τῆς Ἰένας. Γιατί ἡ Γερμανία σήμερα κρατᾷ τὰ σινηπτρα στὴν κατασκευὴ κάθε εἶδους ἀστρονομικῶν ἐργαλείων καὶ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ Πλανετάρειο ἔτσι τέλειο ὅπως τὸ βλέπουμε, ἐργάστηκαν σ' αὐτὸ ἐπὶ ἕνα ὀκτώμηνο χρόνον μιὰ σωστὴ στρατιά ἀπὸ ἀρχιτέκτονες, μηχανικούς,

ἀστρονόμους, μαθηματικούς καὶ χημικούς!

Πρέπει ὅμως νὰ κάνουμε οὐρὰ γιὰ νὰ μποῦμε. Ἡ εἴσοδος εἶναι δωρεάν, τὸ θέαμα κρατᾷ τρία τέταρτα καὶ ἀπερίγραπτος κόσμος περιμένει στὶς πόρτες.

Τὸ Πλανετάρειο χωράει πεντακόσια πρόσωπα κι' ἔχει ἰσάριθμες πολυθρόνες ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ καθίσῃ ἀναπαυτικά καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ Ἀπειρον. Καὶ τί Ἀπειρον! Φθάνει νὰ βάλετε μονάχα τοῦτο μὲ τὸ νοῦ σας: γιὰ νὰ διατρέξῃ τὸ φῶς (πού τρέχει 300000 χιλιόμετρα, τὸ δευτερόλεπτο) τὸ τμήμα μονάχα ἐκεῖνο τοῦ

καὶ στηλωμένο πρὸς τὸ ὕψος σὰν τηλεσκόπιο. Τὸ ἔχει ἐφεύρει ὁ καθηγητὴς Μπάουερσφελδ, ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς περιγράψω τὸ μηχανισμό του, εἶναι πολὺ μπερδεμένος. Θὰ σὰς πῶ μόνο τὰ ἐξῆς καταπληκτικά: Πὼς ἔχει 104 προβολεῖς πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ μᾶς δείξουν τὴν τροχιά ἀπὸ τοὺς πλανῆτες καὶ πὼς στὸν θόλο πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας πού παριστάνει τὸν οὐρανὸ τὸ μηχανήμα αὐτὸ θὰ προβάλῃ σὲ λίγο 9000 ἀπλανεῖς ἀστέρες.

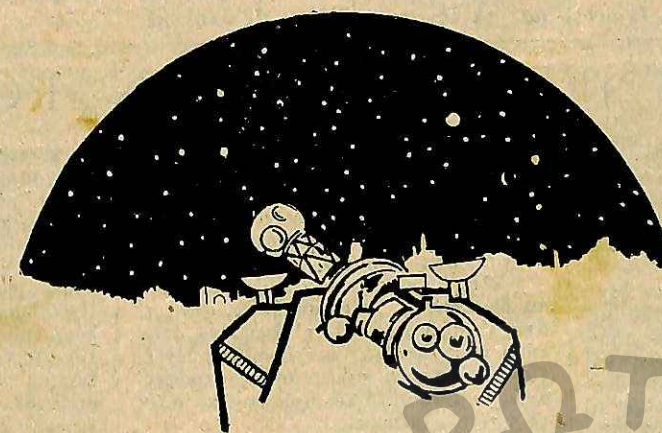
Τὸ φῶς ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ λυγιστεῖ. Πρέπει τὸ σκοτάδι νὰ μὴν ἔρθῃ ἀπότομα ἀλλὰ κανονικά, γιὰ νὰ

μπορέσουν νὰ συνηθίσουν τὰ μάτια μας. Στὸ διάστημα αὐτὸ βγαίνει ὁ ἥλιος καὶ κάνει τίς βόλτες του πάνω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Δεῖτε τίς βόλτες του, γιατί ἄλλο δρομολόγιο ἀκολουθεῖ τὸν χειμῶνα καὶ ἄλλο τὸ καλοκαίρι. Τὸ φεγγάρι βγαίνει κι' αὐτὸ καὶ μᾶς δείχνει τίς φάσεις του: Νέα Σελήνη, Ἡμισέληνος, Πανσέληνος.

Τώρα σκοτείνιασε πιά ἐντελῶς. Τὰ ἄστρα βγήκαν. Μιὰ φωνὴ πού βγαίνει ἀπὸ τὸ μέγαφωνο μᾶς ὀνομάζει τοὺς γνωστούς πλανῆτες. Τοὺς

ξέρετε νὰ τοὺς διακρίνετε; Ἐ, βέβαια θὰ γνωρίζετε τὴν Ἀφροδίτη, τὸ λαμπρὸ ἀστὲρ πού βγαίνει νωρίτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα στὸν οὐρανὸ, καὶ τότε λέγεται Ἑσπερος, καὶ πού σβύνει τελευταῖο, καὶ τότε λέγεται Αὐγερινός. Μὰ ἐδῶ βλέπετε καὶ τὴν τροχιά της καὶ βλέπετε πὼς παίζει τὸ κυνηγητὸ μὲ τὸ Ἑρμῆ. Βλέπετε ἀκόμη πόσο κόκκινος εἶναι ὁ Ἀρης καὶ τί περίεργος ὁ Κρόνος μὲ τὸ δαχτύλιό του καὶ τοὺς δορυφόρους του.

Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸν Πολικὸ Ἀστὲρα τὸν φανταζόμουν πὺδὲς μεγάλον. Στὴν ἀρχὴ τὸν μπερδεύει κανεὶς μὲ τ' ἄλλα ἄστρα, μὰ στὰν μπόρεσῃ νὰ τὸν ξεχωρίσῃ θὰ ἰδῇ πὼς δείχνει τὸ βορρᾶ καὶ μένει πάντα ἀκίνητος, ἐνῷ ὅλα τ' ἄλλα ἄστρα μοιάζουν σὰν νὰ κάνουν κύκλο γύρω του. Γι' αὐτὸ κι' ὅλας οἱ ναυτικοὶ τὸ εἶχαν πάντα γιὰ σίγουρο ὁδηγὸ τους

Τὸ μηχανήμα τῆς προβολῆς τοῦ παρισινοῦ
«Πλανετάρειο»

οὐρανοῦ πού εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους, χρειάζεται δέκα ἑκατομῆρια χρόνια! Κάνετε ἕνα μικρὸν παραπλασιασμὸ γιὰ νὰ βρῆτε τὸ γινόμενο!

Ἡ σάλλα ὅπου μπαίνουμε εἶναι δολοστροφύλλη καὶ τὸ ταβάνι της κι' αὐτὸ τελείως θολωτὸ καὶ κάτασπρο σὰν τὴν ὀθὸν τοῦ κινηματογράφου. Γύρω-γύρω στοὺς τοίχους εἶναι σχεδιασμένες οἱ σιλουέτες τῶν κυριωτέρων κτιρίων τοῦ Παρισιῦ: ἡ Ἀψὶς τοῦ Θριάμβου, τὸ Πάνθεον, ἡ Ὀπερα κ.τ.λ. Ἕνα φωτεινὸ βέλος κάνει τὸν γύρο τῆς σάλλας καὶ μᾶς δείχνει τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ὅπως πέφτουν σχετικῶς μὲ τὰ κτίρια αὐτά. Καὶ οἱ Παρισίνοι δίπλα μου ἀποροῦν καὶ ἐξίστανται. Τόσα χρόνια ζοῦν στὸ Παρίσι καὶ δὲν τᾶξεραν!

Στὴ μέση τῆς σάλλας βρίσκεται τὸ μηχανήμα τῆς προβολῆς. Εἶναι πελώριο, περιεργότατο στὸ σχῆμα του

και τὸ ὠνέμασαν τὸ «ἄστρο τῆς τρα-
μουντάνας».

Παραπάνω ἢ *Μεγάλη Ἀρκτος* σχηματίζει σὺν ἑνα χειραμάξι με τὰ ἐπτά τῆς ἀστερίας καὶ ἡ *Κασσιόπη* δεξιότερα, εἶναι σὺν μιᾷ στραβῇ κα-
ρέκλα. Στὸν ὠραὶο μας καὶ ἐξάστερο
ἑλληνικὸ οὐρανὸ τοὺς ἀστερισμοὺς
αὐτοὺς μποροῦμε νὰ τοὺς βλέπουμε
καὶ τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ χειμῶνα σχε-
δόν. οἱ Παριζιάνοι καὶ οἱ μικροὶ καὶ
οἱ μεγάλοι ἀκόμη, σπάνια ἔχουν αὐ-
τὴ τὴν τύχη. Ὡστόσο κι' ἐγὼ σήμε-
ρα πλουτίζω τὴς γνώσεις μου. Κάνω
γνωριμίαν με τὸν ἀστερισμὸ τῆς *Λύ-
ρας*, τοῦ *Κύκνου*, με τὸν *Βόρειο*
στέφανο, καὶ με τὸς ἄλλους, ἀλλὰ
ποῦ νὰ τοὺς θυμᾶμαι!

Ἡ ὁμιλήτρια ποῦ μᾶς ἐξηγεῖ ὅλα
αὐτά, δείχνει με ἕνα φωτεινὸ βέλος
κάθε ἀστέρι — ὁνομάζει. Καὶ ἡ
βαθύτερη θρησκευτικὴ σιγὴ βασιλεύει
ἀνάμεσα στοὺς πεντακόσιους ἀκροα-
τὲς τῆς, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἔχουν

Ξεπεράσει ἀπὸ καιρὸ τὴ μαθητικὴ ἡ-
λικία καὶ ὅμως ξέρουν τόσα λίγα
πράγματα γιὰ τὸ Σόμπαν ποῦ μᾶς πε-
ριβάλλει.

Κι' ἔφαγα ἡ σκηνοθεσία ἀλλάζει.
Δὲν βρισκόμαστε πιά στὸ Παρίσι ἀλ-
λὰ στὸ Βόρειο Πόλο. Τί ἀλλοιώτικος
ποῦ εἶναι ἐδῶ ὁ οὐρανός! Ὁ Πολι-
κὸς ἀστὴρ βρίσκεται στὸ ζενίθ, ἀκρι-
βῶς πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Ὑπε-
ρα ξαφνικὰ βρισκόμαστε στὸν Ἰση-
μερινό, ὅπου ὁ Πολικὸς ἀστὴρ εἶναι
σχεδὸν στὸν ὀρίζοντα, μετὰ κατεβαί-
νουμε, στὸ Νότιο Ἡμισφαίριο. Κα-
τόπιν βλέπουμε τὸν οὐρανὸ ὅπως φαί-
νεται τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν στρατό-
σφαιρα, μετὰ τὸν βλέπομε ὅπως ἡ-
ταν πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια (γιατὶ
καὶ οἱ ἀστερισμοὶ ἀλλάζουν θέση, τί
νομίζετε) βλέπουμε τὴν ἐξέλιξή του,
καὶ τέλος μᾶς δείχνουν τὴς ἐκλείψεις,
τοὺς κομήτες καὶ τὸ Βόρειον Σέλας.
Ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ παρουσιάζουν καὶ
μᾶς τὰ ἐξηγοῦν με ὅλες τὴς λεπτομέ-

ρειες. Καὶ βγαίνουμε ἀπὸ τὴν αἰθου-
σα πλουτισμένοι μ' ἕνα πλῆθος γνώ-
σεις καὶ με ἀνοιγμένους τόσο περισ-
σότερο τοὺς ὀρίζοντες τοῦ μυαλοῦ
μας.

Δίπλα μου ἀκριβῶς καθόταν ἕνα
κοριτσάκι ὡς ὀκτῶ ἐτῶν. Ἦταν τόσο
φρόνιμη ὅλη τὴν ὥρα ὅση κράτησε
τὸ θέαμα, ποῦ νόμισα ὅτι εἶχε ἀπο-
κοιμηθῇ. Μὰ ἐκείνη εἶχε τὸ μᾶτι τῆς
γαρίδα. Δὲν ἔχασε οὐτε μιὰ λέξη,
δὲν τῆς ξέφυγε οὐτε ἕνα ἄστρο. Ἀ-
πεναντίας σήκωνε τόσο ψηλὰ τὸ κε-
φαλάκι τῆς γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα, ποῦ
ἔπαθε στραβολαίμασμα. Καθὼς ἔ-
βγαине, μὴν ξέροντας πῶς νὰ ἐκφρά-
σῃ τὴν μαζὰ τῆς τὸν ἐνθουσιασμό
τῆς γιὰ ὅσα εἶδε, τῆς εἶπε: «Ἐρεῖς,
μαμά, με πονάει ἀκόμη ὁ λαιμός μου,
μὰ ὅταν μεγαλώσω δὲν θὰ παντρευθῶ
παρὰ μόνάκα μέναν ἀστρονόμο!»

Τέτοιο συμπέρασμα δὲν τὸ περιμέ-
νατε βέβαια, δὲν εἰν' ἔτσι:

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Περνώντας μιὰ μέρα ἀπὸ ἕνα μέρος
ποῦ ἦσαν λουστριοὶ καθισμένοι, στάθη-
κα νὰ λουστράρω τὰ παπούτσια μου.
Πῆγα λοιπόν, σ' ἕνα λουστριό, παιδάκι
καμιά δεκαριά χρόνων.

Τὰ μαῦρα λαμπρὰ του μάτια, ἔξυ-
πνα καὶ πολὺ συμπαθητικά, ποῦ με
κοίταξαν μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα προ-
σηλώθηκαν στὴ δουλειά, μ' ἔκαναν νὰ
τὸ προσέξω καλύτερα: φοροῦσε ἕνα
σκοῦφο μπλέ ποῦ ἄφηνε νὰ πετάγεται
μπροστὰ μιὰ τοῦφα μαῦρα, σὺν τὴν πίσ-
σα, μαλλιά: με ἕνα πουνάμισσο ξεκου-
μπωμένον μπροστὰ, με τὰ μανίκια ἀνα-
σηκωμένα, τὰ χέρια βαμμένα με βερνί-
κια, ἔμπλουτο, γυάλιζε με βιασινὴ τὰ
παπούτσια: δὲν κοιτούσε πονθένῃ ἡ-
ταν ἀφοσιωμένον στὴ δουλειά του.

Κόσμος περνοῦσε γύρω· οἱ διπλανοὶ
λουστριοὶ φώναζαν, χτυποῦσαν τὰ κα-
σέλια τους προσκαλώντας πελάτες, κι'
αὐτὸ με προσοχὴ καὶ ἀφοσίωση μπορῶ
νὰ πῶ, ἔβριφε, ἔβαφε...

Τὰ ἔξυπνα μαῦρα του μάτια, παρ' ὅ-
λη τὴ ζωηρότητά τους, ἔδειχναν κάποια
κούραση, κάποια μελαγχολία. Μὰ μπο-
ρεῖ; μπορεῖ αὐτὸ τὸ ἀδύνατο πλάσμα
νὰ μὴν εἶναι κουρασμένο, ἔτσι σκυμμέ-
νο ἀπὸ τὰ ξημερώματα ὡς τὰ μεσάνυ-
χτα στὸ κασέλι του;

Παιδάκι αὐτό, ἀντὶ νὰ πᾶν νὰ παῖξῃ
ὅπως τ' ἄλλα τὰ παιδιά, ἐργάζεται γιὰ
νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του καὶ τὸ ψωμί,
ποῖός ἔχει, μιὰς δύστηνης ἀρρωστη-
κῆρας, μιᾶς γριάς γιαιγιάς. Τὸ συμ-
πάθησα πολὺ, πράγμα ποῦ μ' ἐσπρωξε
νὰ τὸ ρωτήσω, δὲν πηγαίνει σχολεῖο.

«Ναί, μοῦ ἀπέντησε καὶ μιὰ λάμ-
ψη χαρᾶς κι' ὑπερφάνειας φώτισε τὸ
ἀδύνατο πρόσωπό του, πᾶν φέτο ἔβγα-
λα τὴν πέμπτη τάξη με ἀριστα: κάθε
χρόνο ἀριστα παύω».

Συγκινήθηκα, βλέποντας στὸ ἄθωο
κι' ἔξυπνο πρόσωπό του ζωγραφισμένη
τὴν αὐτοπεποίθησι: «Μπράβο, τοῦ

εἶπα: θὰ γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος». Χα-
μογέλασε...

Φεύγοντας, καθὼς τοῦδινα τὰ λεφτὰ
κι' ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ τὰ πάρῃ,
εἶδα, μέσα ἀπὸ τ' ἀνοιγμένο πουνάμι-
σό του, ἕνα φυλαχτό, Σταμάτησα.

«Ἐχεις καὶ φυλαχτό, βλέπω» τοῦ-
πα ἐκπληκτός: γιατί συνήθως, αὐτὰ τ'
ἄτυχα παιδιά, αὐτὰ τ' ἀφιμένα στὴν
τύχη τους παιδιά τοῦ δρόμου, δὲν ἔ-
χουν, χάρις στὴ κακὴ συναναστροφή,
ἀνεπτυγμένο οὐτε τὸ θρησκευτικὸ οὐτε
τὸ ἡθικὸ αἰσθημα.

«Ναί, μοῦ ἀπάντησε, τὸ ἔχω γιὰ
νὰ με φυλάξῃ ὁ Χριστός: μοῦ τὸ κρέ-
μασε ἡ μητέρα μου».

— Βέβαια, ὁ Χριστὸς πάντα βοη-
θεῖ τὰ παιδιά ποῦ τὸν ἀγαποῦν.

Ἐφ' ὅσον. Καθ' ὅσον παιδάκι! σκέφτη-
κα, μὴν ἔχεις τόσο γρήγορα στὴ ζωὴ
ἄν δὲν συνάντησες, ἀσφαλῶς γρήγορα
θὰ συναντήσῃς τίς ἐναντιότητες τῆς καὶ
τὰ βύσανά τῆς, ποῦ θὰ σὲ θλίβουν, θὰ
καταπονῇσούν τὴν εὐγενειὰ σου ψυχῇ.
Θὰ νικήσῃς, ὅμως! τὸ καταλαβαίνω: θὰ
γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος. Γιατὶ, ἀφοῦ
ἀπὸ τώρα, με τὸ μικρὸ σου μυαλοῦδά-
κι, ἀγαπᾷς καὶ ἀφοσιώνεσαι στὴν ἐργα-
σία σου, ὁσοδήποτε ἄτυχο κι' ἂν εἶσαι,
δὲ θὰ χαθῇς μέσα στὴς ἀδικίες: ἀσφα-
λῶς δὲν θὰ σὲ καταπνίξουν οἱ κακίες
τοῦ κόσμου, ὅπως τ' ἀγκάθια, ἕνα τυ-
φερό βλαστάρι: γιατί ἔχεις μέσα σου τὴ
θρησκείαν, ποῦ πάντα θὰ σὲ βοηθῇ, πα-
ρηγορήσεις σε στὴς ἀτυχίες ποῦ θὰ
βοῇς καὶ ποῦ βοῖσκει, ἀφοῦ τόσο γρή-
γορα ἡ μοῖρα σὲ πρόσταξε νὰ μῆς στὸ
σάλο τῆς ζωῆς...

Στέφανος τῆς Δόξης [B]

ΜΕΛΕΤΗ

Μόνη, μες τῶν βιβλίων τὴν ἄφωνη
συντροφία, ρωτοῦσες τῆς γνώσεως ἐκεῖ
τὸ μέλι. Κι' ὡς ἔγερνε ὁ ἥλιος γιὰ νὰ
δύσῃ, μιὰ ἀκτίνα ἤθελε τὰ κουρασμέ-
να μάτια νὰ φωτίσῃ Σήκωσες τὸ κεφά-

λι κι' εἶδες κι' ἔφυγες ἀπ' τὸ βιβλίο.
Τὰ γράμματα, τὰ πράγματα ὅλα γύρω
πῆραν κάτι ἀπ' τὸ ἀρχαῖο ἐκεῖνο με-
γαλεῖο, ποῦ ἀπ' τὸ χαρτί στὸ πνεῦμα
σου μιλοῦσε. Νά τους, περνοῦνε ὅλοι οἱ
τρανοί, νὰ βασιλεύαδες, στῆς Πόλης τὰ
δοξασιμένα χρόνια, στὰ πλούτη, στὸν
ἱππόδρομο, στὰ παλάτια. Λάμπουν ὁ-
λόχρυσες στολὲς στὰ φωτεινά σου μά-
τια. Μαζί τους ἡ ψυχὴ σου φτερουγί-
ζει, σὲ κόσμους ὁλοδιάφανους καθά-
ριους, σὺν τῆς αὐγῆς τὸν καθαρὸ ὀρίζον-
τα, σὺν τοῦ βουνοῦ τὴν ἡρεμὴ κορφοῦ-
λα. Τόποι ἀπὸ δῶ, τόποι ἀπὸ κεῖ, ὅλα
ξανοίγονται μπροστὰ σου δρόμοι κι' ἀ-
πλετα βλέπεις τὰ χρώματα καὶ ὁδοῖν
καὶ τὰ γαλάζια ποῦ πᾶνε καὶ χρυσί-
ζουν. Κι' ἀπ' τὸ χρυσό, τὸ κόκκινο, τὸ
δυνατὸ τῆς ἀγάπης τὸ λιποῦρι, κάτι
σὺν ἀχνὸς σηκώνεται ἀργὰ καὶ σὰ διά-
φανο πέπλο σκεπάζει τὰ χρυσὰ ποῦ
πᾶνε καὶ σβύνουν στὸ μῶβ τὸ χρώμα
με τὴς γαλάζιες γραμμές, τὸ ἄπλετο τὸ
χρώμα ποῦ σὲ τραβά καὶ σὲ ζαλίζει, σὲ
σιμώνει στὴν ψυχὴ των, ὡς ποῦ μιὰ δυ-
νατὴ γραμμὴ με τὸ γεμάτο τῆς σκοτιάδι
φῶς σου κτυπᾷ τὰ μάτια. Τὸ ἀγνω-
στο, τὸ μεγάλο, τὸ τρομερό.

Ἐπνᾶς κείνη τὴν ὥρα. Ὅλα τὰ γύ-
ρω ἔχουν φύγει. Κι' ἀπ' τοῦ παραθυ-
ριοῦ τὸ ἀνοιγμα ποῦ ἀφῆνε, μπαίνει
βουβή, ἀθόρυβη ἡ γαλήνη.

Εἶναι βράδυ...

Μύρον τῆς Ἀνδρου [A]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμά τῆς μικρῆς Λέας τῆς δο-
κιμάζει τὰ καινούργια τῆς παπούτσια.
— Πρέπει νὰ τὰ δώσουμε πίσω, τῆς
λέει, σοῦ εἶναι πολὺ μικρά.

Καὶ ἡ Λένα, ποῦ δὲν θέλει νὰ τ' ἀ-
ποχωρισθῇ.
— Καὶ δὲν τ' ἀφήνουμε, μαμά μου
νὰ μεγαλώσουν!

(Γεγονός) Ἀτρώμητη Κολυμβήτρια

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1937

ΕΝΑ θυμάσιον εἰκονογραφημένο βιβλίο
ἔβγαλε ὁ Ῥαδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρι, ποῦ ἐνδιαφέρει εἰδικὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
εἰδικότερα τὸν Διαπλάσκειον. Εἶναι οἱ
«ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΔΟΣΕΙΣ» τοῦ Σταθ-
μοῦ («Transmission per la Grecia») ἀπὸ
1ης Ἰουλίου 1934, ὅταν ἄρχισαν, μέ-
χρι 1 Ἰουλίου 1937, ὅταν τυπώθηκε τὸ
βιβλίο. Μία λογοδοσία δηλαδὴ, ὅπου βλέ-
πουμε ὅλες τὴς ἐπισήμες μεταδόσεις ποῦ
ἔγιναν (ἑλληνικὰ κι' ἰταλικὰ τὴν καθεμιά)
καὶ πλήρη κατάλογο τῶν ἄλλων τῶν κοι-
νωνικῶν, φιλολογικῶν, καλλιτεχνικῶν κτλ.
Πολλὰς σελίδας τοῦ βιβλίου κατέχουν οἱ
Διαπλαστικὲς μεταδόσεις με τὴν ἱστορίαν
τους, με ὁλόκληρὴ Ἑπιστολὴ τοῦ Φαίδωνος
(«Τὸ Ῥαδιοφώνον»), με τὰ θέματα καὶ τὰ
ποτελέσματα ὁλων τῶν Ῥαδιοφ. Διαπλα-
στικῶν Διηγωνισμῶν, καὶ με τὰ δνόματα
τῶν παιδιῶν ποῦ πῆραν τὰ Βραβεῖα
καὶ τοὺς Ἑταίρους. Τὸ βιβλίο, ἀπὸ 150
μεγάλας σελίδας σὰ καλὸ χαρτί καὶ με καλ-
λιτεχνικὸ ἐξώφυλλο με τὰ ἑλληνικὰ χρώ-
ματα (γαλάζιο κι' ἀσπρὸ) στολίζεται κι'
ἀπὸ 11 ὁλοσέλιδες εἰκόνες, ἐκτὸς κειμέ-
νου, ποῦ παριστάνουν ἑλληνικὰς καὶ ἰτα-
λικὰς προσωποκότητες, τοὺς Βασιλεῖς, τοὺς
Πρωθυπουργοὺς, τοὺς Ὑπουργοὺς, τὸν Μα-
ρκόν κτλ. Δὲν θὰ θέλατε νὰ ἔχετε αὐτὸ τὸ
ρατὸ βιβλίο; Λοιπόν, μᾶθετὲ το ἀπὸ τώρα:
Θὰ τὸ ἀποκτηθεῖτε χάρισμα, καὶ χωρὶς
νὰ πληρώσετε οὐτε ταχυδρομικὰ, ἀνὰ να-
νεώσετε τὴ συνδρομὴν σας στὴ «Διά-
πλασι» γιὰ τὸ 1938 ἐντὸς τῆς προθε-
σμίας ποῦ θὰ σὲ δώσω μετὰ τοῦ ἀπὸ τὴν
Προκήρυξή μου. Ἐννοεῖται πῶς αὐτὸ εἶναι
ἕνα «Ἐκτεντὸ Δῶρο», ποῦ δὲν θὰ κοστίζει
τὰ τακτικὰ ποῦ δίνω σ' ὅσους ἀνανεώνουν
τὴ συνδρομὴν τους ἐγκαίρως.

Ἐνα περίεργο τυπογραφικὸ λάθος ἔγινε
στὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ὅτ' «Νὰ καὶ
Περὶεργα». Μετατέθηκαν ἀμοιβαίως τὰ
λόγια τῶν δύο εἰκόνων ποῦ συνοδεύουν τὴν
ἄρθρο τοῦ Ἀναλ. Ἐτοί, κάτω ἀπὸ τὴν
εἰκόνα «τοῦ πεπτικῶν συστήματος» μῆλκε
«ὁ γυάλινος ἄνθρωπος», καὶ κάτω ἀπὸ τὴν
εἰκόνα τοῦ γυάλινου ἀνθρώπου μῆλκε τὰ
λόγια τῆς ἄλλης. Ἐνα λάθος ποῦ φαίνεται
βέβαια ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ σημειώσω... γιὰ
τὴν τάξιν.

Ἐλαβα, Ἐλένη Ζαχαρίου, κι' εὐχαρι-
στῶ πολὺ. Καὶ μένα με συγκινεῖ ἡ ἰδέα
πῶς αὐτὴ, ἡ ὀργάνη, θὰ εἶναι ἡ τελευταία
συνδρομὴ ποῦ ἀνανεώνεται, ἀφοῦ τώρα παν-
τρέπεται. Ἀλλὰ πῶς πολλὰς ἀποκαταστή-
σῃς, πῶς ὁ Θεὸς θὰ σοῦ χάριση καὶ παι-
δάκια, ποῦ θὰ τὰ κἀνεις Διαπλάσκειον.
Ἐτοί θάρχισω πάλι νὰ μπαίνω στὸ νέο
ἐπιχρισμένο σου σπίτι. Καὶ γρήγορα μάλι-
στα. Ἐπείκει πῶς πολλὰς Διαπλάσκειονες
ποῦ παντρεύθηκαν, ἔκαμαν τὰ παιδάκια
τους συνδρομητὲς... μόλις γεννήθηκαν·
Πρέπει νὰ ἔβρῃς Μπέττυ Ντόλ, πῶς
κάθε γράμμα παιδιοῦ μου ἔχει γιὰ μένα
«σπουδαία ἀξία», καὶ δὲν ἦταν λόγος νὰ
μὴ μοῦ γράφῃς τόσο καιρὸ, ἡ ἰδέα πῶς
τὸ δικό σου θὰ τὸ ἔβρισκα ἀσημαντό. Ἀς
εἶναι, τώρα ποῦ ἀποφάσεις νὰ κἀμῃς τὴν
ἀρχήν—καὶ σὲ βεβαίω πῶς ἐξαιρετικὰ μ'
ἐπληροστῇ—ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς.
Ἐλαβα καὶ τὴς ἀπαντήσεις σου στοὺς Δια-
γωνισμοὺς. Μὰ βέβαια ποῦ με τὴν ἐλπίδα
ἔχῃ κανένας...

Τέσσερα γράμματά σου, Εὐάννα, ἔχω
σήμερα μπροστὰ μου. Καὶ πρώτα-πρώτα σ'
εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐσπλάθωμα. Ἐστὶνα στὴ
νέα μικρὴ μου φιλί τὰ φυλλάδια ἀπὸ 1ης
Σεπτεμβρίου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς κι'
ἡ ἰδία. Εἶδα πόσο σὰς ἀξίωματικοί. Μὰ βέ-
βαια, ἀφοῦ καὶ σὺ κι' οἱ φίλες σου τοὺς
μιλοῦσατε ἀγγλικά. Οἱ ἄγγλοι, ἔβρεις, εὐ-
χαριστοῦνται πολὺ νὰκοῦνε τὴ γλῶσσα
τους ἀπὸ ξένους. Ὅλες σου τὴς ἀπαντή-
σεις τίς ἔλαβα.

Ἄλλο: ἡ Ἀντὶ Ἰσάμ. Θὰ χάσῃ ἀσφα-
λῶς τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Φω-
τογραφίας. Καὶ ἔβρεις γιατί; Γιατὶ ἐννοεῖ
νὰ σταλῇ φωτογραφία τῆς... δικῆς
τῆς βίλλας. Κι' ἀπειθῇ ἀπὸ τὴ βίλλα αὐ-
τὴ δὲν ὑπάρχει ἀκόμα τίποτα—μόνο ἴσως
τὸ σκεῖτο στὸ μυαλό τῆς... νοικοκυρᾶς—
κι' ὁ κουμπάρης τῆς, λέει, θάρχησῃ νὰ
μαζέψῃ ὅσα χρειάζονται γιὰ τὸ οἰκόνεδο
καὶ τὸ χέτισμο... ἀντίο προθεσμία! Καὶ
τώρα νὰ ἰδῶμε, ὁ κουμπάρης θὰ μαζέψῃ
ὡς τοῦ χρόνου ὅσα χρειάζονται τοῦλάχισ-
το γιὰ μιὰ... φωτογραφικὴ μηχανήν;
ὅλες οἱ βίλλες εἶναι δικές τῆς...

Ὅχι Στέλλα Βιολάντη, καὶ γράμματά
σου δὲν με δυσαρεστοῦν. Δὲν εἶναι βέβαια
καλλιγραφικὰ, εἶναι ὅμως—τὰ τελευταία
τοῦλάχιστο—ἀρκετὰ εὐάρεστα. Ναί,
κι' ὁ καλλιγράφος γεννιέται ὅπως κι' ὁ
κακογράφος. Ἀλλὰ κι' ὁ κακογράφος,
ἂν βάλῃ τὴ θάλησιν του, μπορεῖ νὰ κατα-
φέρῃ νὰ γράφῃ καθαρά. Κι' ἡ προσπάθεια
αὐτὴ εἶναι, ἕνα καθήκον πρὸς τὸν πλησίον
μας. Δὲν εἶναι καθόλου εὐγενικό νὰ ὑπο-
βάλλουμε τοὺς ἀνθρώπους στὸ μαρτύριο νὰ
διαβάζουν τὰ ὀρθογραφικὰ λάθια μας. Ἐνέ-
κρινε τῆς ἀδελφῆς σου τὸ ψευδώνυμο ποῦ
ἤθελε καὶ χαίρω πολὺ ποῦ ἀποκτῶ ἄλλη
μιὰ φίλη.

Εἶδα, Σόνια, τί ὠραία ποῦ πέρασες
στὴν Αἰθιόπῃ, οὐτε ἀπόρημα καθόλου, για-
τί ἴσα-ἴσα σὲ μιὰ λουτρόπολιν περνᾷ κανεῖς
ὠραία, με τὴς καλὰς συντροφιάς ποῦ μπο-
ρεῖ νὰ βρισκῇ, ὅπως καὶ σὺ εἶχες τόσες.
Μόνο γιὰ ἕνα ἀπόρημα: ποῦ θὰ προτιμοῦ-
σες τὴ ζωὴ τοῦ σχολείου κι' ἀπὸ τῆς δια-
κοπῆς «ἀν δὲν ὑπῆρχε ἡ Γεωγραφία ποῦ
εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς σου». Τί νὰ σοῦ πῶ!
γιὰ τὰ Μαθηματικά, τὰ Λατινικά, αὐτὸ
τάκουσα πολλές φορές' μὰ πρώτη φορὰ
τὸ ἀκούω καὶ γιὰ ἕνα τόσο τερπνόν, εὐ-
νόητο καὶ ἐξοικισμένο μάθημα σὺν τῇ
Γεωγραφίᾳ.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα, Μιὰ Πάνια.
Ἐτοί θερμὰ ποῦ μιλᾷς γιὰ μένα, ἐλπίζω
κι' ἄλλες φίλες σου νὰ καταφέρῃς. Ὅταν
τὸ ποσὸν ποῦ θέλεις νὰ μοῦ σταλῇς εἶναι
μικρὸ—γιὰ ἕνα τετράδιο Μ. Μυστικῶν ποῦ
ἔχει δρ. 1,50, γιὰ ἕνα Ὀργάνο ποῦ ἔχει
δρ. 7, γιὰ μιὰ ἔγκριση ψευδωνύμων ποῦ
κάνει δρ. 10 κτλ.) μπορεῖς νὰ ἐσωκλείγῃς
στὸ γράμμα σου ἀνάλογα ἀποφράγματα ἑλ-
ληνικὰ γραμματισμένα. Ὅταν ὅμως τὸ
ποσὸν εἶναι κάπως μεγάλο—ἀπὸ 20 δρ.
ἄς ποῦμε κι' ἀπάνω—νὰ γράξῃς Ταχυ-
δρομικὴ Ἐπιταγή. Ὁ γράφοντες δηλαδὴ
ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο ἕνα ἐντυπο (γιὰ ἐπι-
ταγὴν στὸ ἀσπαστικό) θὰ πῇς) θὰ τὸ συμ-
πληρώσῃς κατὰ τὴς ὁδηγίες ποῦ γράφει
ἐπάνω, θὰ τὸ παραβάλῃς με τὰ χρήματα
στὴ θυρίδα ποῦ θὰ σοῦ δέξουν, θὰ παίρ-
νῃς μιὰ ἀπόδειξιν καὶ τὴς δέχῃς. Ἄν δὲν
θέλῃς μάλιστα νὰ μοῦ γράφῃς καὶ γράμμα,
μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς τὴν παραγγελίαν
σου στὸ ἴδιο τὸ ἐντυπο τῆς ἐπιταγῆς, ἐκεῖ
ποῦ γράφει «ἀποκομιμὰ».

Μικρὸ Φιλόσοφε, τὰ ἔλαβα ὅλα, γραμ-
μένα τώρα τακτικά, καὶ σήμερα μάλιστα
σοῦ δημοσιεύω μιὰ ἀσκήσιν. Ὁ λόγος ποῦ
τὰ θέλω γραμμένα τὸ καθένα σὲ χωριστὸ
χαρτί, δὲν εἶναι μόνο γιὰ νὰ μπορῶ νὰ

στᾶλνω τὰ ἐγκρινόμενα στὸ τυπογραφεῖο
χωρὶς νὰ τὰντυγράψω, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ
μπορῶ νὰ ἱφυλάξω τὸ καθὲν τὴν θέσιν
του—τὴς Ἀσκήσεως με τὴς Ἀσκήσεις, τὰ
κομμάτια Συνεργασίας με τὰ κομμάτια,
κτλ. Τὰ γράμματα τὰ φυλάξω με τὰ γράμ-
ματα, ὥστε ὅταν ἕνα γράμμα ἔχῃ κι' ἄλ-
λα πράγματα—Π. Πνεῦμα, διήγημα, ἀσκη-
σιν κτλ.—δλ' αὐτὰ πᾶνε χαμένα. Τί; βρῇ-
κας 17 τυπογραφικὰ λάθη ἀντὶ 10; Τότε
δὲν θὰ κατάλαβες τί εἶδους τυπογρ. λάθη
ζητοῦσα, καὶ θὰ σημειώσας καὶ τὰ τυχαία,
ὅχι δηλ. ἐκεῖνα ποῦ ἄφησα ἐπιτηδῆς,
γιὰ νὰλλοιώνουν τὴν ἐννοίαν τῆς φράσης
με τὴν ἀλλοίωσιν μιᾶς λέξης (π. χ. «βράσας
πόρτα» ἀντὶ «βράσας χόρτα»). Ἀλλ' ἂν
βρῇκας καὶ τὰ πραγματικὰ ζητούμενα,
τὰ περὶ τὰ δὲν θὰ βράβουν.

Μελοιστάλαχτη, ἀλήθεια, καιροὺς καὶ
χρόνους εἶχες νὰ μοῦ γράφῃς. Ἀλλ' ἀφοῦ
εἶχες τόσο χαρούμενος ἐννοεῖς, δὲν πειρά-
ζει. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν, τὰ
καλὰ λόγια, κι' εὐχομαι καὶ σὰ δικὰ σου.
Πότε θὰ μοῦ ἔναγγραψῇς τώρα;

Τριανταφυλλάκι, Κόρη τοῦ Βορρά,
Μύρον τῆς Ἀνδρου, Γαρδάρου, Κα-
τάσκοπε 43 (ὅχι), Σίφουνα, Δοξασιμέ-
νο Ἀκρωτήρι, Ἀνθος τοῦ Μαῖου,
Ἀνθος Ἀδύτης, Σκυριανόπουλο καὶ
Ψεύτικο Γέλιο—καὶ τὰ δικὰ σας ὠραία
γράμματα διάβασα με μεγάλη εὐχαρίστη-
σιν. Τὸ καθένα ἤθελε βέβαια ἀπὸ μιὰ μα-
γάλη ἀπάντησιν. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν κάνω,
ἀφοῦ ὁ χρόνος μοῦ ἐτελείωσε; Σὰς παρα-
καλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ ἔναγγραψῇς γρήγορα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ποία ἡ σημασία
τῆς ἄτης Αὐγουστοῦ τοῦ Ψεύτικου Γέλιου.
Ποῦ καλογραμμένα, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχει
χάσει πᾶν τὴν ἐπικαιρότητά του. Ἐπρεπε
νὰ σταλ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Δούκα τῆς Σπάρτης* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σου· ἔστειλα καὶ τὸν Ὀδῆρο κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά.) *Ἑρρίκον Λαγκαρντέ* (σοῦ τὸ ἐνέκριναι· χαίρω ποὺ περνᾷς τόσο καλὰ στὴ Βούλα· ὅχι, μόνο γιὰ τίς λύσεις χρειάζεται εἰδικὸ χαρτί· ὅλοι οἱ ἄλλοι Διαγωνισμοὶ γράφονται σὲ κοινά.) *Υδραϊόπουλο* (μὲ ἡ υπογεγραμμένη; Θεὸς φυλάξοι! καμμιά υπογεγραμμένη δὲν βάζουμε στὴ δημοτικὴ· οὐτε σὲ *Ἀδης*, οὐτε σὲ *Ληστής*, που-θανά· μόνο σὲς ὑποτακτικές, ἄλλωστε τὴν ὑποτακτικὴ πολλοὶ τὴ γράφουν μὲ εἰ· τὸ «παλὸς» θέλει μὲ γιώτα· μπορεῖ νὰ γραφῇ καὶ μὲ *η*—«παληός»· ἀλλὰ ἡ υπογεγραμμένη εἶναι δλωδιόλου περιττή.) *Ἀντάρτης* (ναί, ἀλλὰ «ἀντάρτης» νὰ εἰσαι μόνο σὲ ψευδώνυμό σου.) *Ὀρεινὸν Κερκύρας* (ἐλαβα· ἐμπρὸς λοιπόν! θάρρος καὶ καλὴ πρόδο.) *Χιονισμένο Δενδράκι* (δὲν κατάλαβα· διαγωνίσθηκας ἐν συνεργασίᾳ μὲ ἄλλους δύο; ἀλλὰ τὸ βραβεῖο εἶναι ἀδιαίρετο· κι' ὅταν διαγωνίζεσαι μὲς, πάλι ἕνας ἀπὸ τὴν ομάδα τὸ παίρνει κι' αὐτὸς τὸ μοιρᾶται.) *Γαλήνη* (ἐλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ, ἐξετίλεσα τίς παραγγελίες σου· ἡ *Ε. Β.* εἶναι, ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμο φέτος· μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ ἐκναγράψῃς.) *Ζακυνθινούλα* (θὰ τὰ ποῦμε σὲ *ἔρχομενο*.) *Θηριοδασαστὴν* (δ' ἔρανος γιὰ τὸ Δώρο σὸ Φαίλινα θὰ κλείσῃ τὸν Δεκέμβρη· τότε θὰ τελειώσουν κι' οἱ γιορτὲς γιὰ τὴν Πεντηκονταστήριδα.) *Κεφαλλονιτοπούλαν*, *Νευρόδασαστο* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάβα μετὰ τὴν 25 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω σὲ ἔρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Δεκεμβρίου.

544. Δεξιόφωτος
Τὸ πρῶτο μου εἶναι... κατί
—Σὰς λέω ἄλλη φορὰ—
Τὸ δευτέρου νησάκι
Στοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.
Καὶ τ' ὅλο θὰ τὸ βοήτῃ
Σὲ ὅποιον τόπο πῆτε,
Ἀρκεῖ νὰ... κατοικήται.

545. Στοιχειόγραφος
Νὰ μὲ βοῆς, φίλε μου Λύτα,
Στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου κοίτα.
Κι' ἂν μοῦ πάρῃς τὸ κεφάλι,
Ἄλλο τέτοιο θὰ προβάλλῃ.
Χάρρυ Μπώρ

546. Μεταγραμματισμός
Βγάξω Λὰ καὶ βάζω Νί,
Κι' ἀπὸ τὸν γνωστὸ μας κόλπο,
Τρελλὸς κάποιος θὰ φανῇ
Κι' ἐπικίνδυνος—τί κόλπο!
Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι

547. Ἀναγραμματισμός
Μιά ἀπ' τίς θεές κι' αὐτὴ,
Ἄν στὸν Ὀλυμπό τῆς μένῃ.
Μὰ θὰ ἴδωμεν,
Ἄν ἀναγραμματιστῇ,
Ἀπαράτητῃ νὰ γίνῃ
Γιὰ νὰ ζοῦμε.

548. Γωνία μετὰ Πυραμίδος
+ * * * * * = Ἀρχ. ποιήτρια
+ * * * * * = Νεοέλ. ποιητὴς
+ * * * * * = Κράτ. τ. Ἀμερικ.
+ * * * * * = Μοῦσα
+ * * * * * = Ποταμ. Γαλλίας
+ * * * * * = Μουσικ. ὄργανον
+ * * * * * = Ἑλληνικὴ νῆσος.

Εἰς τὴν Πυραμίδα ἐκ τῆς κορυφῆς:

φωνήεν, στοιχεῖον. νῆσος τοῦ Αἰγαίου, κράτος τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ μεσοδία λέξις, καθέτως, ἄκρον ζῶον.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

549. Κρυπτογραφικόν
12341567381 = Περιφνημος πόλις
23585 = Μπολσεβίκος ἀρχηγός
356381 = Πτωχεῖα
43581 = Ὄνομα γυναικείου
518 = Ἐπίρρημα
6168 = Χωρίον τῆς Ἑλλάδος
734 = Μέγα θέατρον Ἀθηνῶν
856818 = Κράτος τῆς Ἀσίας
Βαρώνος Δελλακαρτέρης

550-551. Μεταμορφώσεις

1. — Τὸ *Ἄλφα* διὰ πέντε μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Βῆτα*.

2. — Τὸ *Βῆτα*, διὰ πέντε μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Γάμα*.

(Τὰ διπλά γράμματα, μμ, λλ, νν, θεωροῦνται ὡς ἓν).

552. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νὰποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσιν:

Εὐφυνή, παχύς, αὐστηρός, δραστήριος, ἦτα, ταραχή.

Λέλος Φ. Νικολαΐδης

553. Γρίφος

τι τι Χ
Ἄ, ναί! χ' τι ρε ναί!
τι τι
Μικρὸς Φιλόσοφος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 30.

350. Νάρκισσος (νάρκη, σός). — 351. Κύων-κίων — 352. Ἡ Ἀγκυρα. — 353.

354. ΗΠΕΙΡΟΣ (πέπερι, Ἑσπερος, Ἰόπη, Ρήσος, ὀπή, σπόρος). — 355-359. Διὰ τοῦ ΣΙ: *Ἀσία, Σιάμ, Ἰοίς, πρασιά, Κασσιανή*. — 360. ΔΙΟΓΕΝΗΣ-ΜΕΝΙΠΠΟΣ (Δομοζός, Ἰεῖα, Οἶνος, Γοῖφος, Ἑλπίς, Νωπός, Ἡρόδοτος, Σωζάννη). — 361-365. Βολβός, ὄμβρος, ὄμβρος, κόμβος, κόλπος. — 366. *Ὁ Θεὸς ἐποίησε τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ* (ὦ θε ὦ, σὲ πῶ, σὲ τὰ Πάν, τὰ, ἐν σο φι. ἃ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—698]
Ὡραῖα σὲ Φάληρο, *Χρυσόθεμις*. Ὁ Σπυράκης ἀγωνιά! *Στέλλα Βιολάντη*, votre surprise...!!!

Ζακυνθινούλα
[ΛΖ'—699]

Λορελάι, μάζευσ κεραμίδες!!!... Ὅυτε Σίλλερ=Κουζούκης, ὅυτε Σορτινός=Μπόννης, ὅυτε Πιγκουίνος=Κολιάκας, ὅυτε Δημήτριωφ=Ἀξιώτης, ὅυτε Ὑδραϊόπουλο=Μισούλης, ὅυτε Κοῆς, Καραμῖτος, ἐπιπροσθέτως ὅυτε Ἀγιοπάπας=Κωνσταντίνιδης. (Γιὰ ὅλους: Διάπλασις ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ!).

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΖ'—700]
Χρυσωμένο Ἀετέ, ἀλληλογραφεῖς; Ἀσας: [ΛΖ'—332] διὰ *Τιτάνα*

[ΛΖ'—701]

Διαπλάσπουλα-ες λόγῳ ἐγγειρήσεως ἀδυνατῶ ν' ἀπαντήσω εἰς ἀλληλογραφίαν. Περιμένετε. *Μεροντέες*

[ΛΖ'—702]

Παῖδες, ἀλληλογραφῶ—καὶ ταχέως ἀπαντῶ—Ἀγγλικά, Γερμανικά, Γαλλικά, Ἑλληνικά. —Περιμένω ἀπὸ ὅλους—διαβόλους καὶ τριβόλους. —Περιμένω ἀπ' τὴν Νινέττα, —τὴν Κλό-Κλό καὶ τὴν Μαυρέττα—Γαλιάνδρα, Ὑδραϊόπουλο, —Φαουστ Σκυριανόπουλο. —Ἀπὸ τοῦς Ἀθλητὰς τοῦ δρόμου — κι' ἀπὸ τὴν συνάδελφόν μου, — ὅλων σας ὁ θαυμαστής—μέγας:

ΘΗΡΙΟΔΑΣΤΗΣ

[ΛΖ'—703]

Πικολίνο, ὅχι μόνο ἀδελφὴ σου εἰμαι, ἀλλὰ οὕτε ἦξερα ἐτι εἶχει ψευδώνυμο. [ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ].

ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ

[ΛΖ'—704]

Προκηρύσσουμε διμνηγὸν τρίδραχμο διαγωνισμό ἀγράφων ἡθοιοῶν: Ἀρχαιοφυλακτεῖον Ζακύνθου διὰ:

Ζακυνθινούλα — *Χρυσόθεμις*

[ΛΖ'—705]

Ἀδάκρυτε, κανονικὰ ἔπρεπε νὰ δεῖξω καὶ σὲ σένα ὅτι καὶ σὲς «Ἐξυπνε-Κουτέρας» δηλαδὴ περιφρόνηση. Ὅμως βλέπω πὺς σοῦ χρειάζονται μερικά μαθήματα. Μάθε λοιπόν πὺς καθένας δὲν εἶναι ὑπεύθυνος γι' ὅτι εἶναι. Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃς ὅπ' ὅψαι σου διὰν ἔγραψας τὸν τόσον ἄπρεπο ὑπαινιγμό σου γιὰ τὸν ἀδερφό τῆς Κυρίας τοῦ Ντάσιγκ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμένα καὶ τὰ καλαμπούρια μου, μάθε πὺς τὰ παλαιὰ «ΕΒΓΑ» σὴν Ἀθήνα εἶναι πολὺ ἐπιθυμητά. Ἔτσι χαρακτηρίζω ἐγὼ τὰ καλαμπούρια μου. Ἔρω πὺς θὰ μὲ πῆς ἐγώ-στη, ἀλλὰ νομίζω, πὺς ἀξίζει κανεὶς νὰ γίνῃ τέτοιος προκείμενος νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀδιακρισία. *ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΙΑ*

[ΛΖ'—706]

Ἡ «Παρέα τῶν Ἀπεντάρων», λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν τῆς δυσχερείων, δέχεται νὰ πωλήσῃ τὸ... πλινθόκτιστον! μέγαρόν της εἰς ὁ συνέχεται. Πλησιεστιασμός ἀρκεταὶ ἀπὸ σήμερον!...

ΥΠΟΠΑΟΙΑΡΧΟΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

[ΛΖ'—707]

Χρυσάνθεμο (Μυρ. Γρ.), ἀλληλογραφεῖς; Ἀσας: Βίβαν Θεοχαροπούλου, Ἐργοστάσιον «Τυποθετικά Τέχναι», Διομήτας δ' Ἀθήνας, διὰ:

Κυρίαρχον Διαπλάσσοισμον

[ΛΖ'—708]

Σίλλερ=Ἀσχομυτῆς!! Πολὺ πρόωρα σοῦ ἔδωκα τίς φασκὲς ἡ μαριάνα σου, ὑπερφυσικὰ Μπεμπέ μου!

Κόμης Ὀσλιγκαντὸ

[ΛΖ'—709]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, δύσκολα τὴν παθαίνει ἀπὸ μωρουδέλια σὰν ἐσὲς ὁ:

Κόμης Ὀσλιγκαντὸ

[ΛΖ'—710]

Υδραϊόπουλο, Ἱεροδοκαστὴ μωρουδέλια μου, δὲν εἶναι τίποτα, θὰ σὰς περάσῃ!...

Κόμης Ὀσλιγκαντὸ

[ΛΖ'—711]

Ἀναίρῳ τὴν [ΛΖ'—678] καὶ ἀπενθυμίζω τὴν [ΛΖ'—616]!

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΛΖ'—712]

Γελαστὰ Ἀντιπλοῦρχε, Πόλις τῶν Ὀναίρων, καλὴν ἐπιτυχίαν σὲς ἐξετάσεις. *ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ*